

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 maja 1947 r. o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 201) wprowadza się zmiany następujące:

a) w § 1 na końcu dodaje się przepis:

„Suma pensji sierocych z dodatkiem przejściowym nie może być niższa od łącznej kwoty zasiłków rodzinnych, jaka przypadłaby na tę samą liczbę sierot, uprawnionych do zasiłku na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 414).“;

b) w § 2 na końcu dodaje się przepis:

„Do pensji sierocych stosuje się odpowiednio przepis zawarty w końcowym zdaniu § 1.“;

c) § 3 otrzymuje brzmienie:

„Niezależnie od norm, przewidzianych w §§ 1 i 2, emeryt otrzymuje tytułem dodatku przejściowego na każde dziecko pozostające na jego utrzymaniu kwotę równą kwocie zasiłku rodzin-

nego, przewidzianego na dzieci na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym.

Dodatek służy na dzieci do lat 18, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do ukończenia 24 roku życia, na dzieci zaś niezdolne do zarobkowania — bez względu na wiek.

Dodatek służy na dzieci uprawnionego z małżeństw, pozamałżeńskie, przysposobione, dzieci ofiar wojny przyjęte na wychowanie, pasierbów oraz wnuków“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1948 r.

Minister Skarbu:

w z. *Wincenty Jastrzębski*

245

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 24 lipca 1948 r.

o wysokości, zasadach ustalania i wypłacania odszkodowania, diet oraz kosztów przejazdu ławników okręgowych sądów ubezpieczeń społecznych.

Na podstawie art. 80 § 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 71, poz. 476 i z 1946 r. Nr 12, poz. 76) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ławnicy, utrzymujący się z dziennego zarobku otrzymują na żądanie za złożeniem zaświadczenia pracodawcy odszkodowanie za utraceny w związku z czynnościami urzędowymi w charakterze ławnika zarobek. Odszkodowanie za utracony dzienny zarobek otrzymuje ławnik w wysokości do 1.000 złotych.

§ 2. Ławnicy zamieszkali poza siedzibą sądu, otrzymują diety w wysokości 200 złotych dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu publicznym środkiem komunikacji do sądu i z powrotem. Przy jeździe koleją zwraca się najwyżej koszt przejazdu drugą klasą. Jeżeli w miejscu zamieszkania ławnika nie ma publicznych środków komunikacji, ma on prawo do zwrotu kosztów przejazdu według zatwierdzonej przez władzę taryfy najmu koni, a w braku takiej taryfy — według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

Zwrot kosztów przejazdu należy się ławnikowi także w przypadku korzystania przezeń z własnego środka komunikacji.

Ławnicy, otrzymujący odszkodowania przewidziane w § 1 nie tracą prawa do diet.

Art. 3. O przyznaniu diet, kosztów przejazdu i odszkodowania za utracony zarobek oraz o wysokości tego odszkodowania orzeka prezes sądu, przy którym ławnik jest ustanowiony.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 177).

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Leon Chajm*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

w z. *Edmund Giebartowski*